

ningen, er ude over det første Forsøgsstadium; den er udenlands, navnlig nede i Italien, drevet til en høj Grad af Nyttevirkning. Her gælder det efter min Mening om, at vi kan finde Vige eller Fjorde, som ikke er meget besejlede, og hvor der med Hensyn til Vandet er gunstige Betingelser for at kunne oplække Muslinger; saa vil vi kunne frugtbargøre en saadan Vig og drive dens Nytteværdi op i et ganske mærkeligt og for den nuværende Tankegang fabelagtigt Omfang; det er der ingen Tvivl om. Naar der er talt om, at det skal ske med Risknipper, saa maa det ikke forstaas saaledes, at det er almindelige Ris; det, Fiskerne kalder Ris, er det, vi kalder Stænger og Stager paa 4—5 Alens Længde, som rammes ned i Bunden, og som Muslingerne sætter sig fast paa, og hvorfra de senere skræbes af. Det er selvfølgelig, at Farvande, som skal befares med Baade eller Skibe, ikke egner sig til saadant noget, og heller ikke Farvande, hvor Vandet ikke er rent, men mudret, ligesom jeg antager, at Vandet ogsaa skal have Næringsværdi fra omgroende Tang og Havplanter, men saa vil der ogsaa efter de Forsøg i stor Maalestok, som er foretagne nede i Italien, ingen Tvivl være om, at saadanne Farvande vil kunne gøres madnyttige i meget stort Omfang.

Jeg skal saa tillade mig nogle faa Bemærkninger angaaende Ferskvandsfiskeriloven. Jeg kan ikke dele den Mening, som den ærede sidste Taler (H. P. Hansen | Sorø Amts 3die Valgkreds) havde, om det haarde i, at enhver Ejer udfor sin Grund har Fiskeriet til den Del af Vandet, som ligger hans Grund nærmest, alene af den Grund, at det ikke er mig muligt at se, hvem der ellers skulde have den. Man skulde synes, at han var nærmest til den. Naar han udøver Ejendomsraadighed over alt det udenfor hans Grund liggende Vand paa ethvert Punkt, hvor den Del af Søen eller af Aaen er nærmere ved hans Grund end ved nogen andens Grund, synes det mig ogsaa ganske rimeligt, at han har Fiskeriet der. Vi har her forandret Definitionen for Fiskerirettens Omfang noget, idet vi har forladt de gamle Bestemmelser om Midtstrømslinien og de gamle Definitioner, som i Virkeligheden var uforstaaelige og uforklarlige og meget vanskelige at bevise paa Kortet og i Marken, og har sagt, at enhver Ejer udfor sin Grund paa den Del af Vandet, der til enhver Tid ligger hans Jordlod nærmere end nogen anden Jordlod, skal have Fiskeriretten. Det kan aldrig blive tvivlsomt. Om Vandløbet forandrer sin Retning, om hans Strandbred forandrer sin Retning,

sin Størrelse, om der bliver lagt til eller skyllet fra, vil denne Definition altid blive saadan, at enhver Landmaaler, enhver Mand vil kunne finde, hvor han har sin Ret, hvor langt den strækker sig, og hvor Naboens Ret begynder. Men i et andet Forhold bevares Brugen af Midtstrømslinien, og det er, hvor der skal træffes regulerende Bestemmelser vedrørende Udsætning af Fangstredskaber ud fra Bredderne. Disse Fangstredskaber maa ikke mødes og spærre det hele, men der skal staa $\frac{1}{3}$ af Vandløbet aabent for Fiskenes Gang. Nu kan det ofte være saa, at de $\frac{2}{3}$ eller $\frac{5}{6}$ af et Aaløb er Fladstrand, opskyllet Sand, og saa kommer der et dybt Løb i den ene Side lige klods op ad en Mands Jord. Hvis det nu var saa, at man maatte sætte ud herfra og fra den anden Side, saa at der kun var $\frac{1}{3}$ aabent i Midten, vilde alle Fisk blive fanget, og der blev faktisk spærret helt af i Vandløbet, idet ingen Fisk kan gaa op over det Sandløb; i hvert Fald vil ingen Fisk gøre det, de vil holde sig i det dybe Løb. Derfor beholder vi her Ordet Midtstrøm, saa at det er selve Strømløbet, der er det afgørende. Derude skal der være en vis Plads til, at Fisken kan passere selve Strømløbet.

Angaaende Bestemmelserne om at skaffe frit Vand og Fiskegang gennem Stemmeværker, Møller og Engvandingsanlæg med eller uden industrielt Brug skal jeg henvise til Lovforslagets § 4 og følgende Paragraffer. De er lange og udviklede, men hele den forrige Lovs Bestemmelser var saadanne, at der var nogle af dem — det kommer som Regel af, at der her paa Rigsdagen sættes Ændringer ind i et eller andet Punktum, og man ikke altid er klar over, om det ikke kommer i Strid med et andet Sted —, som det var om ikke umuligt saa dog meget vanskeligt at forklare og forsvare og afgøre en Sag efter. Nu tror jeg nok, at hvert enkelt af disse Punkter er saa gennemtænkt og gennemregnet med Eksempler og Tegninger, at der kan findes en rigtig Afgørelse i alle Tilfælde. Med „rigtig“ mener jeg en tydelig og klar. I Ferskvandsfiskerilovgivningen har vi allerede fra gammel Tid Bestemmelser mod Ud-kastning af skadelige Stoffer, at man der skal gaa til Vandsynet, og det har vi fundet os meget vel ved. Men jeg ved for Resten ikke mange Tilfælde, hvor det har gjort nogen Gavn, for som Regel er det saa, at naar Fabrikker ligger ved en Aa, ødelægger de det hele, og der bliver ikke meget tilbage af Fiskeri i en saadan Aa, naar den først er optaget af Fabrikker. Særlig saadanne Fabrikker som Sukkerfabrikker og